

arV
11323

BENNETT. - Selections Illustrative of the History
of Latin Poetry... 1899

2.1 V

11323

The date shows when this volume was taken.

To renew this book copy the call No. and give to the librarian.

HOME USE RULES

All Books subject to recall

All borrowers must register in the library to borrow books for home use.

All books must be returned at end of college year for inspection and repairs.

Limited books must be returned within the four week limit and not renewed.

Students must return all books before leaving town. Officers should arrange for the return of books wanted during their absence from town.

Volumes of periodicals and of pamphlets are held in the library as much as possible. For special purposes they are given out for a limited time.

Borrowers should not use their library privileges for the benefit of other persons.

Books of special value and gift books, when the giver wishes it, are not allowed to circulate.

Readers are asked to report all cases of books marked or mutilated.

Do not deface books by marks and writing.

Cornell University Library
arV11323

Selections illustrative of the history o

3 1924 031 297 512
olin,anx

Private Copy
SELECTIONS

ILLUSTRATIVE OF THE

HISTORY OF LATIN POETRY

IN THE

REPUBLICAN AND AUGUSTAN PERIODS

PRINTED FOR THE USE OF CLASSES IN
CORNELL UNIVERSITY

ITHACA: 1899.

Cornell University Library

The original of this book is in
the Cornell University Library.

There are no known copyright restrictions in
the United States on the use of the text.

SELECTIONS

ILLUSTRATIVE OF THE

HISTORY OF LATIN POETRY

IN THE

REPUBLICAN AND AUGUSTAN PERIODS.

EE. Bennett

PRINTED FOR THE USE OF CLASSES IN
CORNELL UNIVERSITY.

ITHACA: 1899.

W

CORNELL
UNIVERSITY
LIBRARY

Gift
Mrs. C. E. Ben
21/IV/22

—
—

A511664

134800

1348400

1348400

HISTORY OF LATIN POETRY.

---

1. Virgil, *Aeneid*, vi, 847–853 :

Excedent alii spirantia mollius aera,
Credo equidem, vivos ducent de marmore vultus,
Orabunt causas melius, caelique meatus
Describent radio et surgentia sidera dicent ;
Tu regere imperio populos, Romane, memento ;
Hae tibi erunt artes, pacisque imponere morem,
Parcere subiectis, et debellare superbos.

2. (a) Ovid, *Metamorphoses*, xv, 871–876 :

Iamque opus exegi, quod nec Iovis ira, nec ignes,
Nec poterit ferrum, nec edax abolere vetustas.—
Parte tamen meliore mei super alta perennis
Astra ferar nomenque erit indelebile nostrum ;
Quaque patet domitis Romana potentia terris,
Ore legar populi, perque omnia saecula fama,
Si quid habent veri vatnū praesagia, vivam.

(b) Ovid, *Amores*, xii, 15, 7 f. :

Mantua Vergilio gaudet, Verona Catullo :
Pelignae dicar gloria gentis ego.

(c) Propertius, iv, 1, 56 :

Carmina erunt formae tot monumenta tuae ;—
Aut illis flamma aut imber subducet honores ^{the pyramid,}
Annorum aut ictu pondera victa ruent. ^{temple of Zeus at}

(d) Martial, x, 2, 8, 12 :

—Et meliore tui parte superstes eris. — ^{mausoleum at the}
Solaque non norunt haec monumenta mori. ^{nasses.}

(e) Horace, *Odes*, iii, 30, 1–9 :

Exegi monumentum aere perennius,
Regalique situ pyramidum altius ;
Quod non imber edax, non Aquilo impotens

Possit diruere, aut innumerabilis
Annorum series et fuga temporum.
Non omnis moriar multaque pars mei
Vitabit Libitinam: usque ego postera
Crescam laude recens, dum Capitolium
Scandet cum tacita Virgine pontifex.

(f) Ennius, fr. :

Nemo me dacrumis decoret, neque funera fletu
Faxit. Cūr? Volito vivo' per ora virum.

(g) Virgil, *Georgics*, iii, 8 f. :

. . . Temptanda via est, qua me quoque possim
Tollere humio victorque virum volitare per ora.

3. Horace, *Epistles*, ii, 1, 145-155 :

Fescennina per hunc inventa licentia morem,
Versibus alternis opprobria rustica fudit,
Libertasque recurrentes accepta per annos
Lusit amabiliter, donec iam saevus apertam
In rabiem coepit verti iocus, et per honestas
Ire domos impune minax. Doluere cruento
Dente lacerasti; fuit intactis quoque cura
Condicione super cotinuū; quin etiam lex
Poenaque lata, malo quae nollet carmine quenquam
Describi. Vertere modum, formidine fustis
Ad bene dicendum delectandumque redacti.

4. Appius Claudius, fr. :

Est unus quisque faber | ipse sua fortunae.

5. Tacitus, *Agricola*, 4 :

Memoria teneo solitum ipsum narrare se prima in iuventa
studium philosophiae acris, ultra quam concessum Romano
ac senatori, hausisse, ni prudentia matris incensum ac fla-
grantem animum coercuisset.

5a. *Front. de Ag. 16*, tot aquarium tam multis
molibus pyramidas videlicet atidas confares aut cetera in
lana celebrata. *Opera Graecorum*

6. *Livius Andronicus*, fr. :

Odisia.

- (a). Vírum míhi, Caména | ínsece versútum.
- (b). Quándo díes advéniet, | qném profáta Mórtá est.
- (c). Ápud nímpham Atlántis | fíliam Cálipsóuem.
- (d). Igitur dénum Ulíxi | fríxit praé pavóre cor.
- (e). Utrum génua amplóctens | vírginem oráret.
- (f). Ibi mánens sedéto, | dónicum vidébis,
mé carpénto vehéntem | én dómum venísse.
- (h). Nám divína Monétas | fflia dócuit.
- (i). Tópper fácit homónes | út príus fuérunt.
- (k). Tópper cíti ad aédis | vénimus Círcae ;
símul advénit, sérvae | pórtant ad náves
edúlia álma ; vína | ísdem ínferinúntur.

Tragedies (Aigistos).

- (a). nam ut Pérgama
accénsa et praeda pér participes aéquiter
partíta est.
- (b). in sedes cónlocat se régias :
Cluteméstra iuxtim, tértias natae óccupant.
- (c). Ipsús se in terram saúcius flígít cadens.
- (d). Iamne óculos specie laétavisti optábili ?

Cic., *Brut.*, 18, 71 :

Nam et Odyssia Latina est sic tamquam opus aliquod
Daedali et Livianaæ fabulae non satis dignae quae iterum
leguntur.

7. Horace, *Epistles*, ii, 1, 69 ff :

Non equidem insector delendave carmina Livi
Esse reor, metmini quae plagosum níhi parvo
Orbílum dictare.

8. *Naevius*, fr. :

- (a) 'Cedo quí rem vestram públicam tantam ámisistis tám
cito ?'

‘ provéniebant orátores noveí, stulti, aduilescentuli.’

(b) Fáto Metélli Rómæ | cónsules fíunt.

(c) Dábunt málum Metélli | Naévio poétae.

9. Naevius, *Bellum Punicum*, fr. :

(a) Nóvem Ióvis concórdes | ffíiae soróres,
Músas quas mémorant Gráí | quásque nós Casménas.

(b) ambórum uxóres

nóctu Troíad exíbant | cápitibus opértis,
fléntes ámbae abeúntes | lácrumis cum múltis.

(c) eórum séctam sequóntur | múlti mortáles.

(d) Blánde et dócte percónctat | Aenéa quo pácto
Troíam úrbem liquísset.

(e) Manúsque súsum ad caélum | sústulit súas rex
Amúlius divísque | grátulabátur.

10. Aulus Gellius, *Noctes Atticae*, i, 24, 2 :

Epigramma Naevii, plenum superbiae Campanae, quod testimonium esse iustum potuisset, nisi ab ipso dictum esset :

Ínmortáles mortáles | si fóret fás flére,
Flérent dívae Caménae | Naévium poétam.
Ítaque póstquam est Órchi | tráditus tlesaúro,
Oblíti súnt Rómæ | lóquier língua Latína.

11. Gellius, xvii, 1 :

Quintus Ennius tria corda habere sese dicebat, quod loqui Graece et Osce et Latine sciret.

11, a. Ennius, *Annales*, fr. :

Latos per populos terrasque poëmata nostra
Clara cluebunt.

12. Ennius, *Annales*, fr. :

(a) Volturnalem Palatualem Turrinalem
Floraleinque Falacrem et Pomonalem fecit
Hic idem.

(b) O Tite tute Tati tibi tanta turanne tulisti.

(c) . . . . saxo cere comminuit brum.

13. Ennius, *Annales*, fr.

(a) Excita cum tremulis anus attulit artibus lumen,
talia commemorat lacrumans, exterrita somno :
‘ Euridica prognata, pater quam noster amavit,
vires vitaque corpus meum nunc deserit omne.
nam me visus homo pulcer per amoena salicta
et ripas raptare locosque novos ; ita sola
postilla, germana soror, errare videbar
tardaque vestigare et quaerere te, neque posse
corde capessere, semita nulla pedem stabilibat.
Exin compellare pater me voce videtur
his verbis : ‘ o gnata, tibi sunt ante ferendae
aeruinae, post ex fluvio fortuna resistet.’
haec ecfatus pater, germana, repente recessit
nec sese dedit in conspectum corde cupitus,
quamquam multa manus ad caeli caerula templa
tendebam lacrumans et blanda voce vocabam.
vix aegro tuin corde meo me somnus reliquit.

(b) Pectora fida tenet desiderium : simul inter
sese sic memorant, ‘ o Romule, Romule die,
qualem te patriae custodem di genuerunt !
o pater, o genitor, o sanguen dis oriundum,
tu produxisti nos intra luminis oras.’

14. Lucretius, *de Rerum Natura*, I. 117-119.

Ennius ut noster cecinit qui primus amoēno
detulit ex Helicone perenni fronde coronam,
per gentis Italas hominum quae clara clueret.

15. Quintilian, *Inst. Orator.*, x, I. 88 :

Ennium sicut sacros vetustate lucos adoremus, in quibus
grandia et antiqua robora iam non tantam habent speciem
quantam religionem.

16. Ennius, *epitaph* :

Aspicite, O cives, senis Enni imagini' formam.

Hic vestrum panxit maxima facta patrum.

17. Julius Caesar, fr. :

Tu quoque tu in summis, o dimidiate Menander,
poneris, et merito, puri sermonis amator.
lenibus atque utinam scriptis adjuncta foret vis
comica, ut aequato virtus polleret honore
cum Graecis, neve haec despctus parte iaceres !
unum hoc maceror ac doleo tibi deesse, Terenti.

18. Quintilian, x. 1, 99, 100 :

In comoedia maxime claudicamus, licet Varro *Musas*,
Aelii Stilonis sententia, *Plautino* dicat *sermone locuturas*
fuisse, si Latine loqui vellent, licet Caecilium veteres laudibus
ferant, licet Terentii scripta ad Scipionem Africanum referan-
tur ; quae tamen sunt in hoc genere elegantissima et plus
adhuc habitura gratiae, si intra versus trimetros stetissent.
Vix levem consequimur umbram, adeo ut mihi sermo ipse
Romanus non recipere videatur illam solis concessam Atticis
venerem, cum eam ne Graeci quidem in alio genere linguae
obtinuerint.

19. Terence, Prologue to *Andria*, 1-23 :

Poéta quom primum ánimum ad scribendum ádpulit,
Id síbi negoti crédidit solúm dari,
Populo út placerent quás fecisset fábulas.
Verum áliter eueníre multo intéllegit :
Nam in prólogis scribúndis operam abútitur,
Non qui árgumentum nárret, sed qui máliuoli
Veterís poëtae máledictis respóndeat.
Nunc, quám rem uitio dént, quaeso animum atténdite.
Menander fecit Ándriam et Perínthiam.
Qui ntrámuis recte nórít, ambas nóuerit :
Non íta sunt dissimili árgumento, séd tamen
Dissimili oratióne sunt factae ác stilo.
Quae cónnenere in Ándriam ex Perínthia
Fatétur transtulísse atque usum pró suis.
Id istí uituperant fáctum atque in eo díspitant

Contáminari nón decere fábulas.

Faciúntne intellegéndo, ut nil intéllegant?

Qui quom húnc accusant, Naéum Plautum Énnium
Accúsant, quos hic nóstter auctorés habet.

Quorum aémulari exóptat neglegentiam,

Potíus quam istorum obscúram diligéntiam.

Dehinc út quiescant pórro moneo et désinant

Male dícere, malefácta ne noscánt sua.

20. Terence, *Prologue to Hautontimoroumenos*, 16–21:

Nam quód rumores dístulerunt máliuoli,

Multás contaminásse Graecas, dúm facit

Paucás Latinas: fáctum id esse hic nón negat,

Neque sé pigere et deínde facturum aútumat.

Habét bonorum exémplum, quo exempló sibi

Licére id facere quód illi fecerúnt putat.

20a. Terence, *Adelphoe*, 15–21:

Nam quód isti dicunt máliuoli, homines nóbilis

Eum ádiutare adsídueque una scríbere:

Quod illí maledictum uémens esse exístumant,

Eam laúdem hic dicit máxumam, quom illís placet

Qui uóbis uniuórsis et populó placent

Quorum ópera in bello, in ótio, in negótio

Suo quíisque tempore úsust sine supérbia.

21. Aulus Gellius, *Noctes Atticae*, xiii, 2:

Quibus otium et studium fuit, vitas atque aetates doctorum
hominum quaerere ac memoriae tradere, de M. Pacuvio et
L. Accio tragicis poetis historiam scripserunt huiuscemodi:
'Cum Pacuvius', inquiunt, 'grandi iam aetate et morbo cor-
poris diutino adfectus, Tarentum ex urbe Roma concessisset,
Accius tunc, haut parvo iunior, proficiscens in Asiam, cum
in oppidum venisset, devertit ad Pacuvium comiterque invi-
tatus plusculisque ab eo diebus retentus, tragediam suam,
cui Atreus nomen est, desideranti legit. Tum Pacuvium
dixisse aiunt, sonora quidem esse, quae scripsisset, et gran-

dia, sed videri tamen ea sibi duriora paulum et acerbiora. 'Ita est,' inquit Accius 'uti dicis ; neque id me sane paenitet : meliora eni fore spero, quae deinceps scribam. Nam quod in pomis, itidem ' inquit ' esse aiunt in ingeniis ; quae dura et acerba nascuntur, post fiunt mitia et iucunda, sed quae gignuntur statim vieta et mollia atque in principio sunt uvida, non matura mox fiunt, sed putria. Relinquendum igitur visum est in ingenio, quod dies atque aetas mitificet '.

22. Gellius, i, 24, 4 :

Epigramma Pacuvii verecundissimum et purissimum dignumque eius elegantissima gravitate :

Aduléscens, tametsi próperas, te hoc saxum rogat,
Vt sése aspicias, deinde quod scriptum est legas
Hic sunt poetae Pácuvi Marcí sita
Ossa. Hoc volebam néscius ne essés. Vale.

23. Lucilius, fr. :

Verum tristis contorto aliquo ex Pacuviano exordio.

24. Pacuvius, fr.

(a) Nérei repándirostrum incúrvicervicúm pecus.
(b) Síc profectiōne laeti píscinum lascíviam
íntuentur, néc tuendi cápere satietás potest.
ínterea prope iam óccidente sóle inborrescít mare,
ténebrae conduplicántur, noctisque ét nimbūm obcaec
at nigror,
flámma inter nubés coruscat, caélum tonitru cóntremit,
grándo mixta imbrí largifico súbita praecipitáns cadit,
úndique omnes vénti erumpunt, saévi existunt túrbines,
férvit aestu pélagus.

(c) Rápide retro citróque percito aéstū praecipitém ratem
réciprocare, undaéque e gremiis súbiectare adflígere
(d) . . . ármamentum strídor, flictus návium,
strépitus fremitus clámor tonitruum ét rudentum
síbilus . . .

25. Virgil, *Aeneid*, i, 87 :

Insequitur clamorque virum stridorque rudentum.

26. Accius :

(a) *Medea*, fr. :

postquāam pater

ádpropinquat iámque paene ut cōprehendatúr parat,
púerum interea optrúncat membraque árticulatim dívidit,
pérque agros passim dispergit córpus : id ea grátia
út, dum nati díssipatos ártus captarét parens,
ípsa interea effúgeret, illum ut maéror tardarét sequi,
síbi salutem ut fámiliari páreret parricidio.

(b) *Brutus*, fr. :

I.

Quom iám quieti córpus nocturno ímpetu
dedí sopore plácans artus lánguidos,
visum ést in somnis pástorem ad me adpéllere
pecús lanigerum exímia pulcritúdine,
duos cónsanguineos árietes inde éligi
praeclárioremque álterum immoláre me.
deinde eíus germanum córnibus conítier
in me árietare, eoque factu me ad casúm dari :
exím prostratum térra, graviter saúcium,
resupínium in caelo cóntueri máximum
miríficum facinus : déxtrorum orbem flámmeum
radiátum solis liquier cursú novo.

II.

Réx, quae in vita usúrpant homines, cóngitant curánt vident,
quáeque agunt vigilántes agitantque, éa si cui in somno ác-
cidunt,
mínus mirum est, sed dí rem tantam haut témere improviso
ófferunt.
proín vide, ne quém tu esse hebetem députes aequa ác pecus,
ís sapientiá munitum péctus egregié gerat

téque regno expéllat : nam id quod dé sole ostensum ést tibi
pópulo commutatiónem rérum portendit fore
pérpropinquum. haec béne verrucent pópulo ! nam quod
déxterum
cépit cursum a laéva signum praépotens, pulcérrume
aúguratum est rém Romanam públicam sumiuám fore.

III.

Nocte íntempesta nóstram devenít domum.

IV.

Túllius qui libertatem cívibus stabilíverat.

V.

. . . qui recte cónsulat, consúl cluat.

(c). *Decius*, fr :

I.

Pátrio exemplo et mé dicabo atque ánimam devoro hóstibus.

II.

Quíbus rem summam et pátriam nostram quóndam adaucta-
vít pater.

† 27. *Livy*, vii, 2, 4, 10 : *omis*

Ceterum parva quoque, ut ferme principia omnia, et ea
ipsa peregrina res fuit. sine carmine ullo, sine imitandorum
carminum actu ludiones, ex Etruria acciti, ad tibicinis mo-
dos saltantes, haud indecoros motus more Tusco dabant.
imitari deinde eos iuventus simul inconditis inter se iocula-
ria fundentes versibus coepere, nec absoni a voce motus erant.
accepta itaque res saepiusque usurpando excitata. vernacu-
lis artificibus, quia ister Tusco verbo ludius vocabatur,
nomen histrionibus inditum ; qui non, sicut ante, Fescennino
versu similem incompositum temere ac rúdem alternis iacie-
bant, sed impletas modis saturas descripto fám ad tibicinem

si minus delectat quod *τεχνίον* Isocratium est
ληρῶδεςque simul totum et συμμειρακιῶδες,
non operam perdo.

32. Horace, *Sat.*, ii, 1, 69 f. :

Primores populi arripuit populumque tributim,
Scilicet uni aequus virtuti atque eius amicis.

33. Lucilius, fr. :

(a) 'O Publi, o gurges, Galloni : es homo miser ' inquit ;
cenasti in vita numquani bene, cum omnia in ista
consumis squilla atque acupensere cum decumano.

(b) Cui neque iumentum est nec servos nec comes ullus,
bulgani et quicquid habet numorum secum habet ipse :
cum bulga cenat, dormit, lavat ; omnis in unast
spes homini bulga : bulga haec devincta lacertost.

(c) Cum tecumist, quidvis satis est. visuri alieni
sint homines, spiras, pallam, redimicula promit.

(d) nunc haec quid valeant, quidque huic intersiet illud
cognoscet. primum hoc quod dicimus esse poëma
pars est parva poësis : id est, *epigrammata, porro*
disticha, epistula item quaevis non magna poëmast.
illa poësis opus totum, ut tota Ilias summat
una poësis, ut Annales Enni. Atque si hoc unumst
est maius multo quam quod dixi ante poëma.
quapropter dico : nemo, si culpat Homerum,
perpetuom culpat, neque, quod dixi ante, poësin :
versum unum culpat, verbum, enthymema, locumve.

(e) A primast : hinc incipiam, et quae nomina ab hoc
sunt,
'AA geminum longa, A brevis syllaba.' nos tamen
unum
hoc faciemus, et uno eodemque, ut dicimus, pacto
scribemus pānem, plācide, lānum, āridum, ācetum ;
'*Apes *Apes Graeci ut faciunt.

cantu motuque congruenti peragebant. Livius post aliquot annis, qui ab saturis ausus est primus argumento fabulam serere, idem scilicet, id quod omnes tum erant, suorum carminum actor, dicitur, cum saepius revocatus vocem obtudisset, venia petita puerum ad canendum ante tibicinem cum statuisset, canticum egisse aliquanto magis vigente motu, quia nihil vocis usus impeditiebat.

28. Ennius, fr. :

- (a) Sparsis hastis longis campus splendet et horret.
- (b) quaerunt nodum in scirpo.

29. Horace, *Sat.*, i, 4, 1 :

Eupolis atque Cratinus Aristophanesque poetae
Atque alii, quorum comoedia prisca viortum est,
Si quis erat dignus describi, quod malus ac fur,
Quod moechus foret, aut sicarius, aut alioqui
Famosus, multa cum libertate notabant.
Hinc omnis pendet Lucilius, hosce sicutus.

30. Horace, *Sat.*, ii, 1, 30-34.

Ille velut fidis arcana sodalibus olim
Credebat libris, neque, si male cesserat, unquam
Decurrens alio, neque si bene : quo fit, ut omnis
Votiva pateat veluti descripta tabella
Vita seniis.

31. Lucilius, fr. :

- (a) publicanu' vero ut Asiae fiam scripturarius
pro Lucilio, id ego nolo, et uno hoc non muto omnia.
- (b) Núlli me invidére, non strabónem fieri saépius
déliciis mie istórum.
- (c) Quo me habeam pacto, tametsi non quaeris, docebo ;
quando in eo numero mansti, quo in maxima nunc est
pars hominum,
ut periisse velis, quem visere nolueris cum
debueris. hoc 'nolueris' et 'debueris' te

(f) 'meile hominum', 'duo meilia'; item heice utroque opu': 'meiles'

'meilitiam'. tenuest i pilai qua ludimu' pilam, qua pisunt, tenuest. si plura haec feceri' pila, quae iacimus, addes e, peila ut pleniu' fiat.

34. Horace, *Sat.*, i, 4, 56-62 :

His, ego quae nunc,
Olim quae scripsit Lucilius, eripias si
Tempora certa modosque, et quod prius ordine verbum est,
Posterius facias, praeponens ultima primis,
Non, ut si solvas: "Postquam Discordia taetra
Bellum ferratos postes portasque refregit,"
Invenias etiam disiecti membra poëtae.

35. Horace, *Sat.*, i, 10, 46-49 :

Hoc erat, experto frustra Varrone Atacino
Atque quibusdam aliis, melius quod scribere possem,
Inventore minor; neque ego ille detrahere ausim
Haerentem capiti cum multa laude coronam.

36. Horace, *Sat.*, ii, 1 :

(a) 28 f. Me pedibus delectat claudere verba
Lucili ritu, nostrum melioris utroque.

(b) 62-65 . . . cum est Lucilius ausus
Primus in hunc operis componere carmina morem,
Detrahere et pellem, nitidus qua quisque per ora
Cederet, introrsum turpis.

37. Quintilian, x, 1, 93 f. :

Satira quidem tota nostra est, in qua primus insignem laudem adeptus Lucilius quosdam ita deditos sibi adhuc habet amatores, ut eum non eiusdem modo operis auctoribus sed omnibus poëtis praeferre non dubitent. Ego quantum ab illis tantum ab Horatio dissentio, qui Lucilium *fluere lutulentum et esse aliquid, quod tollere possis*, putat. Nam eruditio in eo mira et libertas atque inde acerbitas et abundantia

salis. Multum est tenuior ac purus magis Horatius et, (non labor eius amore), praecipuus.

38. Horace, *Sat.*, ii, 6, 17 f. :

Ergo, ubi me in montes et in arcem ex urbe removi,
Quid prius illustrem Satiris Musaque pedestri?

39. Horace, *Epistles*, ii, 1, 13-19 :

Ac, ne forte roges, quo me duce, quo lare tuter :
Nullius addictus iurare in verba magistri,
Quo me cuncte rapit tempestas, deferor hospes.
Nuic agilis fio, et messor civilibus undis,
Virtutis verae custos rigidusque satelles ;
Nunc in Aristippi furtum praecepta relabor,
Et mihi res, non me rebus subiungere conor.

40. Horace, *Sat.*, ii, 1, 34, 35 :

Sequor hunc, Lucanus an Apulus, anceps.
Nam Venusinus arat finem sub utrumque colonus.

41. Horace, *Sat.*, i, 6, 54-64 :

Nulla etenim militi te fors obtulit ; optimus olim
Vergilius, post hunc Varius dixere quid essem.
Ut veni coram, singultim pauca locutus,
Infans namque pudor prohibebat plura profari,
Non ego me claro natum patre, non ego circum
Me Satureiano vectari rura caballo,
Sed, quod eram, narro. Respondes, ut tuus est mos,
Pauca ; abeo ; et revocas nono post mense iubesque
Esse iu amicorum numero. Magnuni hoc ego duco,
Quod placui tibi, qui turpi seceruis honestum,
Non patre praeclaro, sed vita et pectore puro.

